

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: L. Q. D.
st. příslušnost V. s. r.

zast. advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, Praha

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2024, č. j. MV-92986-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2024, č. j. MV-92986-4/SO-2024, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 870 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Bc. Marcely Lafek.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

1. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 9. 2024, č. j. MV-92986-4/SO-2024 („napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 5. 2024, č. j. OAM-17202-12/ZM-2024, („prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců („zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.
2. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 6. 9. 2023. Měl studovat přípravný jazykový kurz organizovaný institutem celoživotního vzdělávání Vysokého učení technického v Brně ke studiu akreditovaného studijního programu Ekonomika a management podniku na soukromé vysoké škole AMBIS, a.s. Dne 13. 3. 2024 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici *Pomocníci kuchaři*.
3. Prvostupňový orgán žádost žalobce zamítl a zaměstnaneckou kartu mu nevydal. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky s ohledem na omezování zaměstnávání vietnamských státních příslušníků na nekvalifikovaných či nízkokvalifikovaných pracovních pozicích dle nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu („nařízení č. 220/2019 Sb.“).
4. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila s právním posouzením prvostupňového orgánu. Především uvedla, že žalobce žádal o vydání zaměstnanecké karty na pozici vyžadující pouze minimální vzdělání, na kterou by mu zaměstnanecká karta na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji vydána být nemohla. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním *Programu klíčový a vědecký personál* dala vláda České republiky najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Cílem programu je přivést do České republiky cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty za účelem podpory významných českých a zahraničních investorů, výzkumných organizací, technologických společností a společností typu start-up. V zájmu České republiky není, aby na její území přicházeli vietnamští občané za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy.
5. Žalobce nenaplnil zamýšlený účel svého pobytu, kterým bylo nejen absolvování přípravného jazykového kurzu, ale především absolvování vysoké školy. Namísto toho podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Proto jeho pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky. Došlo by tím k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu. Žalovaná na podporu svého závěru odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, kterým byl stejný postup správních orgánů v totožné věci aprobován. Odkázala také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, a to konkrétně na čl. 24, 25, 28 a 29.

6. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti tomu, že v obdobných případech bylo žádostem o zaměstnaneckou kartu vyhověno, žalovaná konstatovala, že každé řízení je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech směřujících k vydání rozhodnutí. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, který připomněl, že v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nejde o rozhodování o právním nároku cizince a dále se vyjádřil k nezákonné diskriminaci občanů Vietnamu, kterou neshledala

II. Žaloba

7. Žalobce po příjezdu do České republiky začal plnit účel svého pobytu. Započal se studiem v rámci jazykové přípravy a ve svém studiu pokračuje doposud. Po úspěšném absolvování hodlá zahájit vysokoškolské studium.
8. Žalobce plánuje na území České republiky setrvat, plánuje v budoucnu usilovat o vydání povolení k trvalému pobytu. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se však doba studia do doby nepřetržitého pobytu za účelem získání povolení k trvalému pobytu započítává pouze jednou polovinou. Žalobce by tak musel na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia setrvat deset let. Při realizaci pobytu na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání postačuje pět let. Žalobce nehodlá své studium v případě vydání zaměstnanecké karty ukončit. Nehodlá však ani studovat deset let. Během studia by mohl splnit podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území. Pobyt na území je navíc pro žalobce a jeho rodinu finančně velmi náročný. Příjmy z brigád nemohou náklady na jeho pobyt a studium pokrýt. Proto žalobce žádal o zaměstnaneckou kartu, která jeho další studium nijak neomezuje. Budoucí zaměstnavatel je se situací žalobce srozuměn a pracovní doba žalobce by byla nastavena tak, aby žalobce mohl řádně studovat.
9. Správní orgány se žalobce na jeho motivaci pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty vůbec nedotazovaly. Dovodily chybné závěry o motivaci žalobce pro podání žádosti. Nezjistily řádně skutkový stav věci. Své závěry založily na domněnkách, které nemají oporu ve spisové dokumentaci. Není pravda, že by žalobce účel svého pobytu neplnil, či že jej nemohl začít plnit, jak tvrdí správní orgány. Žalobce naopak účel svého pobytu plní a hodlá jej plnit i po vydání zaměstnanecké karty.
10. Zákon nepodmiňuje změnu účelu pobytu na pobyt za účelem výkonu zaměstnání plynutím doby jako v případě jiných účelů pobytu. Není podstatné, jakou dobu žalobce na území České republiky před podáním žádosti o změnu účelu pobytu strávil. Hodnocení a argumentace správního orgánu, který se touto otázkou zabýval, dle žalobce nemá oporu v zákoně a není pro věc relevantní. Takový závěr správního orgánu je nedovoleným rozšířením negativních podmínek nad rámec zákona.
11. *Program klíčový a vědecký personál* a nařízení č. 220/2019 Sb., kterými správní orgány argumentují, jsou určeny pouze pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví. Týkají se stanovení maximálního počtu žádostí, které lze ročně podat na vybraných zastupitelských úřadech České republiky. Netýkají se žádostí o změnu účelu pobytu, které jsou upraveny samostatně. Žádost o změnu účelu pobytu žalobce podal na Ministerstvu vnitra, na území České republiky. Žalobce považuje za nesprávný výklad pojmu „zájem České republiky“ učiněný správními orgány. Nařízení č. 220/2019 Sb. nevymezuje okruh svých adresátů na základě jejich státní příslušnosti, ale stanovuje jednotlivým zastupitelským úřadům

maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které jsou za dané období připraveny přijmout. Okruh adresátů není tedy vymezen státní příslušností, ale jednotlivými zastupitelskými úřady, resp. jejich obvodem. Ve smyslu § 169g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je okruh takovýchto žadatelů vymezen nikoliv pouze z hlediska jejich státní příslušnosti, ale i z hlediska povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. To znamená, že místní příslušnost velvyslanectví, a tedy i případná kvóta stanovená nařízením vlády, je založena jak státní příslušností státu v obvodu velvyslanectví, tak i povolením k dlouhodobému či trvalému pobytu na území, které obstarává dané velvyslanectví.

12. Vietnamští státní příslušníci pobývající trvale na území jiného státu než Vietnamu mohou libovolně podat žádost v zemi, v níž pobývají, aniž by byli omezeni kvótami stanovenými pro české velvyslanectví v Hanoji. Postup správních orgánů by byl hrubě diskriminační. Neexistuje rozumný důvod pro nepřijetí nekvalifikované pracovní síly z jednoho státu za současného přijetí nekvalifikované pracovní síly z jiného státu. Vietnamský státní příslušník může podat žádost u jiného velvyslanectví, pokud bude oprávněně pobývat v jiné zemi. Nařízení neznemožňuje všem Vietnamcům žádat o zaměstnaneckou kartu, stanoví pouze, že velvyslanectví žádost nepřijme. Může se jednat i o Japonce či Brazilce podávajícího žádost o zaměstnaneckou kartu na velvyslanectví v Hanoji. Naopak Vietnamec žijící v Japonsku žádost o zaměstnaneckou kartu v Japonsku podat může.
13. Rozhodnutí správních orgánů jsou dle žalobce nepřezkoumatelná, pokud jde o výklad neurčitého právního pojmu „zájem České republiky“. Rozhodnutí neobsahují žádné úvahy o tom, co je zájem České republiky. Správní orgány tento pojem nevykládají, pouze odkazují na nařízení vlády.
14. Dle žalobce došlo k porušení rovnosti před zákonem a zásady rozhodování shodně ve skutkově podobných věcech. Právní zástupkyni žalobce je známo, že správní orgán I. stupně po celou dobu platnosti nařízení vlády z roku 2019 dosud běžně vydával zaměstnanecké karty občanům Vietnamu, kteří pobývali na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a kteří požádali o změnu účelu na zaměstnaneckou kartu podáním učiněným na území České republiky. Od roku 2019 tak byly vydány stovky zaměstnaneckých karet podaných stejným způsobem a za stejných okolností jako v případě žalobce. Správní orgán I. stupně neuvedl, co je důvodem změny rozhodnutí, neuvedl ani žádnou aktuální okolnost či změnu právních předpisů. Prvostupňový orgán vlastní rozhodovací praxi nyní neodůvodněně mění. Zavedená praxe správního orgánu není nezměnitelná, musí však být odůvodněná a musí být objasněna rozhodnutím. V opačném případě není přezkoumatelně zdůvodněno, zda je změna postupu správních orgánů legitimní a zároveň není postaveno na jisto, na jaké případy tato změna postupu dopadá a na jaké nikoli. Taková situace otevírá prostor pro libovůli správního orgánu.

III. Vyjádření žalované

15. Žalovaná s žalobou nesouhlasila. Navrhla, aby ji soud zamítl. Byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Většina žalobních námitek je shodná s námitkami uvedenými v odvolání.

16. Žalovaná odkázala na část důvodové zprávy k nařízení vlády č. 200/2019 Sb., dle kterého jsou v nastavení kvót v některých případech zohledněna i rizika spojená s imigrací z daného regionu. Podávání žádostí mimo programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko. Zájem České republiky na pracovní migraci z Vietnamu je omezen na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, z důvodu minimalizace bezpečnostních rizik plynoucích z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly.
17. Nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků. Nelze akceptovat postup žalobce a dalších osob jednajících stejně, spočívající v podání žádosti o změnu účelu pobytu krátce po příjezdu na území. Žalobce nenaplnil cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci. Pobyt žalobce nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy žalobce projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“.
18. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci. V řízení o dlouhodobém pobytu cizince nelze kalkulovat s vidinou získání trvalého pobytu a bez ohledu na splnění dalších zákonných podmínek pobytové oprávnění udělit. Cizinec, který vstoupí na území za účelem studia, se má věnovat primárně tomuto studiu, a nikoli zaměstnání, které může být pouze činností vedlejší. Žalobce doložil dostatečné finanční prostředky pro povolení pobytu za účelem studia.
19. K námitce, že žalobce nebyl dotazován na motivaci, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“). Dostatečně se zabýval pobytovou historií žalobce, plněním účelu a naplněním zamýšleného účelu předchozího pobytu (studia vysoké školy za účelem získání vysokoškolského vzdělání) a zkoumal zamýšlený účel pobytu žalobce na území (zaměstnání na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci). Zjištěné skutečnosti posuzoval ve vzájemných souvislostech a ve vztahu k právním předpisům, kterými Česká republika reguluje migraci, a dospěl k závěru, jehož důvody vysvětlil v odůvodnění meritorního rozhodnutí.
20. Pokud jde o žalobcem odkazované rozsudky správních soudů, žalovaná s jejich závěry zásadně nesouhlasí. Žalovaná se obrátila na Nejvyšší správní soud s doplněním své kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024, mimo jiné s návrhem na postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu. Se stejným návrhem se na Nejvyšší správní soud obrátila i v dalších věcech. Dle žalované by měl zdejší soud s rozsudkem ve věci vyčkat na ukončení nadepsaného řízení o kasační stížnosti a dalších řízení o kasačních stížnostech dotýkajících se řešené problematiky (sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024, 10 Azs 172/2024). Komise poukázala rovněž na postup Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, podanou žalobu v obdobné věci zamítl a uvedl podrobnou argumentaci, na jejímž základě odmítl závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v uvedených zrušujících rozsudcích.

IV. Replika žalobce

21. Žalobce v replice uvedl, že dlouhodobý pobyt za účelem studia a za účelem zaměstnání se vzájemně nevylučují. Správní orgány nezjišťovaly, jak hodlá žalobce se studiem naložit. Bez opory ve spisové dokumentaci nepodloženě dovozují, že žalobce hodlá studium ukončit, to není pravda. Žalobce ve studiu nadále pokračuje, na území České republiky chce setrvat. Dle žalované s touto skutečností nelze při rozhodování o změně účelu pobytu kalkulovat. Žalobce tím však pouze osvětluje svou motivaci k podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaný ve vyjádření užívá princip kolektivní viny a dopouští se nepřipustných spekulací. Žalobce nikdy neprojevil úmysl původně požadovaný účel pobytu neplnit.
22. Vyjádření žalované o bezpečnostních rizicích jsou velmi vágní, není zřejmé, jaké bezpečnostní riziko představuje právě žalobce. Ani není jasné, co je myšleno pojmem nekontrolovaný příliv nekvalifikované pracovní síly. Toto vyjádření vůbec nedává smysl v souvislosti se situací žalobce, který žije na území, studuje zde, nepáchá žádnou trestnou ani jinou nežádoucí činnost. Rozhodnutí o žádosti žalobce musí být odůvodněno konkrétně. Nelze aprobovat vyjádření obecná, nekonkrétní, nevztahující se k danému případu a založená na principu kolektivní viny.
23. Žalobce odkázal na konkrétní pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, kterým bylo rozhodnuto v podobné věci, konkrétně zmínil body 34 – 38 rozsudku. Obdobně odkázal na závěry téhož soudu v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37. Návrh na předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu nemá vliv na nyní projednávanou věc. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou jednoznačná a jednotná. Pokud jde o rozsudek Krajského soudu v Brně, na který žalovaná odkazovala, proti rozsudku byla podána kasační stížnost. Současně se k němu vyjádřil již v jiné věci Nejvyšší správní soud pod č. j. 10 Azs 172/2024-44, zejména v odstavcích 28–30.

V. Posouzení věci soudem

24. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).
25. Žaloba je důvodná.
26. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
27. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců, *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*
28. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
29. Žalobce pochází ze země, u které jsou prostřednictvím nařízení č. 220/2019 Sb. určeny kvóty pro přijímání státních příslušníků za účelem výkonu nekvalifikované práce. Žalobce má

v České republice platné pobytové oprávnění za účelem studia. Klíčovou otázkou v řešené věci je, zda je v situaci žalobce možné žádost o zaměstnaneckou kartu zamítnout z důvodu, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky. A to především s odůvodněním, že prostřednictvím nařízení č. 220/2019 Sb. dala vláda České republiky najevo, že má zájem na tom, aby do České republiky za účelem zaměstnání přicházeli pouze cizinci, kteří mají pracovat na specifických klíčových a vysoce kvalifikovaných pozicích, a že pobyt žalobce na území České republiky na základě zaměstnanecké karty by znamenal popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro vietnamské státní příslušníky.

30. Tato otázka byla správními soudy opakovaně posuzována a judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou již lze označit za jednotnou a ustálenou, dává zapravdu žalobci.
31. Kvóty stanovené pro žádosti o zaměstnaneckou kartu, podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., se nevztahují na žádosti o zaměstnaneckou kartu podané cizincem přímo v České republice (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37). Účelem nařízení č. 220/2019 Sb. nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Nařízení tak nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 37).
32. Žádost o vydání zaměstnanecké karty může být zamítnuta z důvodu absence zájmu České republiky na pobytu cizince na území. Tento zájem nemusí být pouze zahraničně politický (jak uváděla dřívější formulace textu cizineckého zákona), ale může zohledňovat i jiné zájmy, např. zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Takový zájem musí být nicméně projeven navenek transparentním způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37, bod 25). Závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být navíc založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52, body 38 a 41). Nestačí pouze systémové informace, které nejsou dostatečně individualizované pro konkrétní případ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 36).
33. Otázkou tak i v této věci bylo, zda správní orgány správně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že „*pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*“ a zda tento závěr dostatečně individualizovaly vzhledem k osobě žalobce. Správní orgány své odůvodnění založily především na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území České republiky. Takovýto výklad je ale nesprávný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké

karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován. Žalovaná proto nemohla žádost žalobce zamítnout pouze s obecným odůvodněním, jak to učinila.

34. Pokud by to odůvodňovaly konkrétní okolnosti věci, zaměstnanecká karta nemusela být vydána pro některý z důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (viz shora již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 149/2024-56, bod 39, případně usnesení NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, bod 21). To se týká i vyjádřené obavy z obcházení maximálního počtu žádostí podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. prostřednictvím jiných pobytových oprávnění. V tomto případě však napadené rozhodnutí nebylo o tento důvod opřeno. Nebyly uvedeny žádné skutečnosti svědčící o závěru, že právě žalobce usiluje o obcházení maximálního počtu žádostí. Žalovaná pouze podpůrně upozornila na případné obcházení zákona, aby zdůraznila zájem České republiky. Rozsah zájmu ČR, zcela konkrétně vyjádřený souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji*“, ale nelze analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce sice mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností, rozhodl se však pro jiné řešení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, bod 29 a ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48).
35. K argumentům obsaženým ve vyjádření žalované je nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud na svém právním názoru setrval i v rozsudku ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, a to i přes konkurující právní názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28. Ve věci řešené usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, byla kasační stížnost žalované odmítnuta jako nepřijatelná. Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud rozhodl v souladu s ustálenou a jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu, která poskytuje odpověď na žalovanou vznesené kasační námitky. Čtvrtý senát neshledal závažný důvod pro revizi tohoto názoru cestou postoupení věci do rozšířeného senátu. V jiné žalované odkazované věci bylo naopak rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti žadatelky o vydání zaměstnanecké karty za podobné situace zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48. Rozhodnutí žalované bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno i v další žalované zmiňované věci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44. Opět se jednalo o situaci podobnou situaci žalobce, se stejnými nosnými důvody.
36. Pokud jde o zbývající námitky, nebylo účelné se jimi dále zabývat. S ohledem na důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgány budou muset rozhodnutí o žádosti žalobce založit na odlišném právním posouzení než dosud, čemuž bude nutno přizpůsobit i zjišťovaný skutkový stav.

VI. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na shora uvedené proto soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaná nebude moci žádost stěžovatele o zaměstnaneckou kartu podanou na území České republiky zamítnout pouze z důvodu absence zájmu České republiky dovozeného z maximálních limitů pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji stanovených nařízením vlády.

38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátkou.
39. Dne 1. 1. 2025 došlo k nabytí účinnosti novelizační vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“). Dle čl. II novelizační vyhlášky za právní služby poskytnuté před 1. 1. 2025 vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu v dosavadním znění. Před 1. 1. 2025 byly advokátkou žalobce učiněny dva úkony právní služby (převzetí věci, sepsí žaloby), žalobci proto byly přiznány dva úkony právní služby po 3 100 Kč, a dva režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4, advokátního tarifu ve znění účinném do 1. 1. 2025. Celkem tedy 6 800 Kč. Dne 1. 1. 2025 byl advokátkou žalobce učiněn jeden úkon právní služby (sepsí repliky), žalobci byl proto přiznán jeden úkon právní služby po 4 620 Kč a jeden režijní paušál po 450 Kč podle § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4, advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025. Celkem tedy náklady na zastoupení činí 5 070 Kč. Žalobci proto bylo dohromady přiznáno 14 870 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 1. dubna 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

OPRAVNÉ USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **L. Q. D.**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika

zast. advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, Praha

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem *náměstí Hrdinů* 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2024, č. j. MV-92986-4/SO-2024,

takto:

V rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 24/2024-32, vydaného dne 1. 4. 2025, se datum vydání rozsudku „dne 1. dubna 2024“ opravuje na „dne 1. dubna 2025“.

Odůvodnění:

V rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 34 A 24/2024-32, který byl vydán dne 1. 4. 2025, bylo omylem uvedeno nesprávné datum jeho vydání. Tato formální vada vzniklá přehlédnutím se proto napravuje tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. dubna 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.

samosoudkyně